



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO  
GJYKATA KUSHTETUESE  
УСТАВНИ СУД  
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 3 mars 2014  
Nr.ref.: RK563/14

## AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

**Rastin nr. KI144/13**

Parashtruesi

**Ramë Hoxha**

**Vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit Rev. nr. 300/2011, të  
Gjykatës Supreme të Kosovës, të 3 majit 2013**

### GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, kryetar  
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar  
Altay Suroy, gjyqtar  
Almiro Rodrigues, gjyqtar  
Snezhana Botusharova, gjyqtare  
Kadri Kryeziu, gjyqtar, dhe  
Arta Rama-Hajrizi, gjyqtare

#### **Parashtruesi i kërkesës**

1. Kërkesa është dorëzuar nga z. Ramë Hoxha (në tekstin e mëtejme: parashtruesi), me vendbanim në Pejë.

## **Vendimi i kontestuar**

2. Parashtruesi i kërkesës e konteston Aktgjykimin Rev. nr. 300/2011, të Gjykatës Supreme të Kosovës, të 3 majit 2013, i cili iu dorëzua atij më 28 maj 2013; dhe Aktgjykimin Ac. nr. 346/2010, të Gjykatës së Qarkut në Pejë, të 19 korrikut 2011.

## **Objekti i çështjes**

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së vendimeve të kontestuara të gjykatave të rregullta, të cilat pretendohet se vërtetuan *“vendimin e gabueshëm dhe të padrejtë të punëdhënësit të parashtruesit të kërkesës për ta larguar atë nga puna”*.
4. Në këtë drejtim, parashtruesi pretendon se janë shkelur neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 49 [E Drejta e Punës dhe e Ushtrimit të Profesionit], 102 [Parimet e Përgjithshme të Sistemit Gjyqësor] të Kushtetutës si dhe neni 6 [E Drejta për Proces të Rregullt] i Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejme: Konventa).

## **Baza juridike**

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe rregullin 56 të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

## **Procedura në Gjykatë**

6. Më 10 shtator 2013, parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 24 shtator 2013, Kryetari i Gjykatës, me Vendimin Nr. GJR. KI144/13 e caktoi gjyqtaren Snezhana Botusharova si Gjyqtare raportuese. Në të njëjtën ditë, Kryetari i Gjykatës, me Vendimin Nr. KSH. KI144/13, caktoi Kolegjin shqyrtues të përbërë nga gjyqtarët: Robert Carolan (kryesues), Almiro Rodrigues dhe Enver Hasani.
8. Më 21 tetor 2013, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës. Në të njëjtën ditë, Gjykata Supreme e Kosovës u informua në lidhje me kërkesën.
9. Më 2 dhjetor 2013, kryetari i Gjykatës, në pajtim me nenin 11 të Ligjit dhe rregullin 9 (1) të Rregullores, me Vendimin Nr. KSH. KI144/13, caktoi gjyqtarin Altay Suroy si anëtar të Kolegjit shqyrtues, në vend të gjyqtarit Robert Carolan.
10. Më 3 dhjetor 2013, pas shqyrtimit të raportit të Gjyqtarit raportues, Kolegji shqyrtues i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

## Përmbledhja e fakteve

11. Më 1999, parashtruesi ishte punësuar si punonjës i kompanisë “KOSOVA PETROLL” (në tekstin e mëtejme: punëdhënësi) për kohë të pacaktuar.
12. Më 14 tetor 1999, punëdhënësi, me Vendimin nr. 05-114, e ndaloi parashtruesin të punojë në stacionin e benzinës nr. 1 në Pejë, i cili pretendohet të jetë uzurpuar nga personat e tretë dhe ishte jashtë autoritetit faktik të punëdhënësit. Në vendim, ndër të tjera, thuhej:

*“Të gjithë punëtorëve të ndërmarrjes shtetërore për qarkullimin e derivateve të naftës “Kosova Petrol” u ndalohet rreptësisht puna në stacionet e benzinës, që janë pronë e ndërmarrjes e që përkohësisht shfrytëzohen nga uzurpuesit jolegjitim”.*

13. Më 27 mars 2003, punëdhënësi, me Vendimin nr. 05-312, theksoi si në vijim:

*“Të gjitha kontratat e punës të punëtorëve të Ndërmarrjes për qarkullimin e derivateve të naftës “Kosova Petrol” të lidhura para 1 janarit 2003, të cilat nuk janë përtërirë gjatë vitit 2003, shkëputen në mënyrë të njëanshme nga 1 marsi 2003.*

*Nga 1 marsi 2003 do të lidhen kontrata të reja të punës për të gjithë punëtorët që për momentin janë të nevojshëm për ndërmarrjen, ndërsa punëtorët të cilëve nuk do t’iu përtërihen kontratat e punës, do të kalojnë në asistencë sociale”.*

14. Pas kësaj, parashtruesi paraqiti padi kundër punëdhënësit, për kompensimin e të ardhurave personale të papaguara.
15. Më 9 tetor 2003, punëdhënësi, me Vendimin nr. 05-671, e dërgoi parashtruesin e kërkesës në pushim pa pagesë, për tre (3) muaj, duke filluar nga 8 tetori 2003 deri më 8 janar 2004, që pretendohet të jetë bërë pa kërkesën e tij dhe kundër vullnetit të tij.
16. Më 23 dhjetor 2003, Gjykata Komunale në Pejë, me Aktgjykimin C. nr. 15/03, e obligoi punëdhënësin t’i paguajë parashtruesit në emër të të ardhurave personale shumë prej 3.520.00 euro, për periudhën prej 1 marsit 2001 deri më 31 qershor 2003.
17. Më 6 mars 2006, Gjykata Komunale në Pejë, me Aktgjykimin C. nr. 1152/05, e anuloi vendimin e punëdhënësit për ta dërguar parashtruesin në pushim pa pagesë, si të paligjshëm, dhe e obligoi punëdhënësin që t’i paguajë shpenzimet procedurale, nën kërcënim të përmbarimit të dhunshëm.
18. Më 26 tetor 2007, Gjykata Komunale në Pejë, me Aktgjykimin C. nr. 422/06, e obligoi punëdhënësin t’i paguajë parashtruesit të kërkesës në emër të të ardhurave personale shumë prej 15.340.80 euro, për periudhën prej 1 tetorit 2003 deri më 30 shtator 2007, duke përfshirë kamatën vjetore.

19. Në Aktgjykimin e lartpërmendur, C. nr. 422/06, Gjykata Komunale në Pejë, argumentoi më tej:

*“...Pas vlerësimit të fakteve relevante, bazuar në gjendjen faktike të vërtetuar, të cilat gjykata i vërtetoi në seancën e shqyrtimit kryesor, rrjedh se kërkesëpadia e paditësit ka bazë juridike dhe si të tillë gjykata e aprovoi si të bazuar.*

*Gjykata e mbështet një konstatim të tillë në faktin se e paditura (punëdhënësi) e ka dërguar paditësin (parashtruesin) në pushim pa pagesë, me Vendimin nr. 05-671, të 9 tetorit 2003, për 3 muaj, duke filluar më 8 tetor 2003 deri më 8 janar 2004. Vendimi i tillë është në kundërshtim me dispozitat ligjore të cilat tani janë në fuqi në Kosovë. Me Ligjin për marrëdhëniet e punës të Kosovës, i cili, sipas Rregullores së UNMIK-ut 1999/1 dhe 1999/20 është në fuqi, nuk është e rregulluar çështja e dërgimit të punëtorëve në pushim pa pagesë, mirëpo kjo çështje është rregulluar me Ligjin themelor të punës në Kosovë, i cili ligj, sipas Rregullores, nr. 2001/27, të 8 tetorit 2001, është ende në fuqi dhe i aplikueshëm.*

*Kjo çështje është e rregulluar me nenin 21 të Ligjit themelor të punës të Kosovës (Rreg. e UNMIK-ut. nr. 2001/27). Me këtë dispozitë thuhet se "punëdhënësi, me kërkesë të punonjësit, mund t'i lejojë punonjësit pushim pa pagesë", pra sipas kësaj dispozite pushimi pa pagesë i lejohet punëtorit nga punëdhënësi nëse punëtori ka bërë kërkesë.*

*Në rastin konkret, paditësi nuk ka bërë kurrfarë kërkesë tek e paditura që t'i lejohet pushimi pa pagesë. Duke pasur parasysh këtë, rrjedh se vendimi kontestues me të cilin vendim e paditura e ka dërguar paditësin në pushim pa pagesë, është marrë në kundërshtim me dispozitën ligjore, andaj si të tillë, Gjykata e anuloi si të paligjshëm”.*

20. Më 16 tetor 2008, Gjykata e Qarkut në Pejë, me Aktvendimin Ac. nr. 125/08, e prishi Aktgjykimin C. nr. 422/06, të Gjykatës Komunale në Pejë, dhe e ktheu rastin për rigjykim.
21. Më 19 qershor 2010, Gjykata Komunale në Pejë, me Aktgjykimin C. nr. 771/08, obligoi punëdhënësin që t'i paguajë parashtruesit, në emër të kompensimit të të ardhurave personale, shumën prej 15.340.80 euro, për periudhën prej 1 tetorit 2003 deri më 30 shtator 2007, duke përfshirë kamatën vjetore.
22. Më 19 korrik 2011, Gjykata e Qarkut në Pejë, me Aktgjykimin Ac. nr. 346/2010, ndryshoi Aktgjykimin C. nr. 771/08, të Gjykatës Komunale në Pejë, dhe e refuzoi kërkesëpadinë e parashtruesit si të pabazuar.
23. Në Aktgjykimin e lartpërmendur, Ac. nr. 346/2010, Gjykata e Qarkut në Pejë, argumentoi më tej:

*“... E paditura (punëdhënësi) asnjëherë nuk e ka shfrytëzuar Stacionin e Benzines Peja-1, edhe pse ka pasur të drejtën ligjore e edhe pse ia ka kompensuar të ardhurat personale paditësit (parashtruesit) deri në periudhën kontestuese, sikurse punëtorëve të tjerë, të cilët kanë qenë të*

sistemuar në objektet të cilat i ka pasur në menaxhim e paditura. Lidhur me këto objekte, përkatësisht dorëzimin e tyre, në mes të paditurit dhe personave që gjenden në shfrytëzim të përkohshëm të tyre, udhëhiqet kontesti i posaçëm për dorëzimin e objekteve pranë Gjykatës Komunale në Pejë.

... Për këtë arsye është paraqitur tepriçë teknologjike e punëtorëve dhe shumë vende të punës janë mbyllur. E paditura, duke u mbështetur në dispozitën e nenit 12 të Ligjit themelor të punës në Kosovë, Rregullorja nr. 2001/27, si dhe duke u mbështetur në Vendimin nr. 05-312 të 27 marsit 2003, nuk ka bërë ripërtëritjen e kontratave të punës me shumë punëtorë, po ashtu edhe me paditësin, për arsye se nuk ka pasur vende se ku do t'i përcaktojë punëtorët pasi që shumica e këtyre objekteve janë në shfrytëzim nga persona të tjerë. Nga këto arsye, për të ekzistuar përgjegjësia për kompensimin e të ardhurave personale, duhet të jenë të plotësuara kushtet që kanë të bëjnë me veprimin kundërligjor të të paditurës, dëmin e shkaktuar në formë të fitimit të humbur dhe lidhjes shkakore në mes të veprimit dëmtues dhe dëmit të shkaktuar. Për faktin se paditësi nuk ka qenë i angazhuar në punë për periudhën kontestuese as që është përtërirë kontrata e punës me të për shkaqe objektive, kjo gjykatë vlerëson se nuk kemi të bëjmë me vendim kundërligjor të të paditurës, se nuk ekziston përgjegjësia objektive e së paditurës e as faji, prandaj meqë paditësi nuk ka punuar në atë kohë për shkaqe objektive dhe nuk ka kontribuar në krijimin e të ardhurave, nuk mund të pranohet kërkesëpadia e paditësit dhe e njëjta është e pabazuar.

Nga ana tjetër, meqenëse e paditura nuk është në shfrytëzim të pompave të benzinës ku ka punuar më parë paditësi, por në shfrytëzim të tyre janë persona të tjerë, kjo gjykatë konkludon se e paditura nuk është pjesëmarrëse e raportit detyrimor juridik të paraqitur në këtë çështje juridike, nuk është objekt në raportin materialo-juridik nga i cili paditësi e nxjerr të drejtën e tij pa marrë parasysh se paditësi ka poseduar vendimin formal për caktimin në punë dhe detyra të punës, si kryepunëtor në SB "Peja-1" duke filluar nga 17 dhjetori 1999...".

24. Më 3 maj 2013, Gjykata Supreme e Kosovës, me Aktgjykimin Rev. nr. 300/2011, e refuzoi revizionin e paraqitur kundër Aktgjykimit Ac. nr. 346/2010, të Gjykatës së Qarkut në Pejë, si të pabazuar.
25. Në Aktgjykimin e lartpërmendur, Rev. nr. 300/2011, Gjykata Supreme e Kosovës argumentoi më tej:

"... Nisur nga gjendja e tillë e çështjes, Gjykata Supreme e Kosovës vlerëson se gjykata e shkallës së dytë, në bazë të gjendjes së vërtetuar faktike, drejt dhe në mënyrë të plotë, i ka zbatuar dispozitat e procedurës kontestimore dhe të drejtën materiale, kur ka gjetur se kërkesëpadia e paditësit (parashtruesit) është e pabazuar. Kjo nga fakti se e paditura (punëdhënësi) në kohën kontestuese nuk ishte në shfrytëzim të pompave të karburanteve, por edhe të asaj nr. 1. në Pejë, ku kishte punuar paditësi. Për këtë arsye është paraqitur tepriçë teknologjike e punëtorëve kur shumë vende të punës janë shuar. E paditura në pajtim me dispozitën e nenit 12 të Ligjit themelor

të punës në Kosovë, Rregullorja nr. 2001/27, dhe duke u mbështetur në Vendimin nr. 05-312 të 27 marsit 2003, nuk ka bërë ripërtëritjen e kontratave të punës me shumë punëtorë të tjerë, po ashtu edhe me paditësin. Në kontekst të këtyre rrethanave, kjo gjykatë vlerëson se këtu nuk ka ekzistuar detyrimi i së paditurës për kompensimin e të ardhurave personale, meqë nuk janë plotësuar kushtet që kanë të bëjnë me vendim të kundërligjshëm të së paditurës, madje nuk ekziston lidhja shkakore midis këtij vendimi së paditurës dhe dëmit të shkaktuar në formë të fitimit të humbur, prandaj nuk ka ekzistuar përgjegjësia objektive e së paditurës siç drejt konkludon gjykata e shkallës së dytë, e të cilin e pranon edhe kjo gjykatë.

Thëniet në revizionin e paditësit se ai nuk e ka pranuar asnjë vendim apo njoftim më 27 mars 2003, i cili, sipas pretendimeve të paditësit, nuk ekzistonte dhe se këtë e ka bërë e paditura për të manipuluar, kjo gjykatë i vlerëson si të pabazuara për faktin se këto pretendime, duke i përfshirë edhe të tjerat, i referohen gjendjes faktike, prandaj kjo gjykatë në kuptim të nenit 214 të LPK-së,, të njëjtat nuk i vlerësoi meqë revizioni për këtë bazë nuk mund të paraqitet”.

### **Pretendimet e parashtruesit**

26. Parashtruesi i kërkesës pretendon se “gjykatat e rregullta e kanë shkelur parimin e ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, sepse arsyetimet e dhëna kanë dështuar të përmbajnë faktet e vërtetuara në dosje të lëndës dhe kanë dështuar të aplikojnë dispozitat ligjore si dhe marrëdhënien logjike ndërmjet tyre”.
27. Parashtruesi pretendon se “Gjykata Kushtetuese, në rastin KI-120/10, të parashtrueses Zyma Berisha, për arsye dhe shkaqe të njëjta, e kishte vlerësuar kërkesën si të pranueshme, andaj parashtruesi mendon se edhe kjo kërkesë do të duhej vlerësuar si e pranueshme”.
28. Parashtruesi pretendon se “e paditura (punëdhënësi) asnjëherë nuk ia ka dorëzuar zyrtarisht vendimin për ndërprerjen e marrëdhënies së punës”.
29. Për më tepër, parashtruesi pretendon se “arsyetimet e gjykatave të rregullta se e paditura nuk ka pasur obligim ligjor për kompensimin e të ardhurave personale, nga që objekti ku ishte caktuar të punojë paditësi ishte i uzurpuar dhe si rrjedhojë nuk ekziston faji, sipas parashtruesit, ky vlerësim nuk mund të qëndrojë për shkak të faktit se e paditura (punëdhënësi) me Vendimin nr. 05-114, të 14 tetorit 1999, e kishte larguar paditësin nga vendi i tij i punës, ku veç kishte punuar, provë kjo e cila në mënyrë të drejtpërdrejtë e bën përgjegjëse dhe fajtores të paditurën. Edhe kjo provë nuk ishte shtjelluar dhe vlerësuar fare nga gjykatat”.
30. Parashtruesi pretendon shkeljen e nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], neni 49 [E Drejta e Punës dhe e Ushtrimit të Profesionit], dhe neni 102 [Parimet e Përgjithshme të Sistemit Gjyqësor] të Kushtetutës si dhe nenin 6 [E Drejta për Proces të Rregullt] të Konventës.

31. Përfundimisht, parashtruesi kërkon nga Gjykata ta shpallë të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, Rev. nr. 300/2011, të 3 majit 2013, dhe Aktgjykimin e formës së prerë të Gjykatës së Qarkut në Pejë, Ac. nr. 346/2010, të 19 korrikut 2011.

### **Pranueshmëria e kërkesës**

32. Gjykata vëren se, në mënyrë që të jetë në gjendje të gjykojë kërkesën e parashtruesit, duhet së pari të vlerësojë nëse parashtruesi i kërkesës i ka plotësuar kriteret për pranueshmëri, të parapara me Kushtetutë, siç specifikohen më tutje në Ligj dhe Rregullore të punës.

33. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili parasheh:

*“Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.*

34. Për më tepër, Gjykata i referohet rregullit 36 (1) c) të Rregullores së punës, që parasheh:

*“(1) “Gjykata mund t’i shqyrtojë kërkesat vetëm nëse:*

*...*

*(c) kërkesa është qartazi e bazuar”.*

35. Në rastin konkret, Gjykata vëren se janë plotësuar garancitë procedurale të së drejtës për një gjykim të drejtë, siç është përcaktuar me Kushtetutë dhe Konventë; nuk ka asnjë gjurmë të arbitraritetit nga ana e gjykatave të rregullta. Kërkesa e parashtruesit, përgjithësisht ngre pyetje të së drejtës materiale, dhe në këtë drejtim, Gjykata konsideron që çështjet e fakteve dhe të ligjit të jenë brenda domenit të gjykatave të rregullta. Gjykata nuk mund të zëvendësojë gjetjet e veta me ato të gjykatave të rregullta për shkak se ajo nuk është as gjykatë e apelit dhe as gjykatë e shkallës së katërt.

36. Në lidhje me pretendimin e parashtruesit se rasti i tij duhet të konsiderohet i pranueshëm, sepse ai ngre të njëjtat argumente që janë ngritur në rastin KI120/10, parashtruesja Zyma Berisha, Gjykata vëren se ky rast është i ndryshëm dhe i pangjashëm me rastin KI120/10, në disa aspekte, por një aspekt kyç është se në rastin KI120/10 Gjykata konstatoi se, Gjykata Supreme ka vepruar në një "mënyrë të dukshme arbitrare", për shkak se ajo kishte vendosur në dëm të parashtruesit të kërkesës (Zyma Berisha), në krahasim me aktvendimet e favorshme për kolegët e parashtruesit, në të njëjtat rrethana dhe fakte. Në këtë mënyrë kjo paraqiste, "një mospërputhje të thellë" në marrjen e vendimeve të Gjykatës Supreme, në rastin konkret. Gjykata konsideron se rasti në fjalë është i ndryshëm dhe i pangjashëm me rastin KI120/10, sepse ai nuk i mbështet argumentet e tilla ose të ngjashme.

37. Në rastin e lartcekur KI120/10, parashtruese Zyma Berisha, Gjykata arsyetoi: *“...pikëpamja e Gjykatës Supreme, përkundër parashtrësve të parashtrueses, si objekt të çështjes në rastin e saj ka konsideruar vazhdimin e kontratës me*

*kohë të caktuar dhe aspak nuk ka marrë parasysh argumentet dhe provat e parashtrueses sa i përket pretendimeve të saj se ka të drejtë për status të përhershëm të punësimit dhe për kthim në vendin e saj të punës”.*

38. Për më tepër, në rastin KI120/10, parashtruese Zyma Berisha, Gjykata arsyetoi: *“se aktgjykimi i Gjykatës Supreme, duke neglizhuar vlerësimin e duhur të argumenteve të parashtrueses përkitazi me statusin e përhershëm të punësimit, edhe pse ato ishin specifike, relevante dhe të rëndësishme, nuk i plotësoi detyrimet e Gjykatës Supreme sipas nenit 6.1 të KEDNJ-së për të plotësuar detyrimet e cekjes se arsyeve”.*
39. Sa i përket arsyetimit të gjykatave të rregullta, Gjykata konsideron se në këtë rast gjykatat e rregullta e kishin përmbushur obligimin për t'i arsyetuar vendimet e tyre; në të vërtetë Gjykata konsideron se gjykatat e rregullta kanë dhënë arsyetim të mjaftueshëm, logjik dhe të qartë, i cili shpjegon marrëdhëniet në mes parashtruesit si punonjës dhe punëdhënësit të tij si dhe marrëdhëniet e këtij të fundit me palët e treta, të cilat kanë uzurpuar objektet e tij.
40. Gjykata Kushtetuese vëren se nuk është gjykatë e gjetjes së fakteve, dhe me këtë rast, Gjykata dëshiron të theksojë se konstatimi i drejtë dhe i plotë i gjendjes faktike është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta dhe se roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm që të sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore, prandaj edhe nuk mund të veprojë si "gjykatë e shkallës së katërt" (Shih rastin Akdivar kundër Turqisë, nr. 21893/93, GJEDNJ, Aktgjykim i 16 shtatorit 1996, para. 65, gjithashtu *mutatis mutandis* shih rastin KI86/11, parashtruesi i kërkesës Milaim Berisha, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).
41. Për më tepër, kërkesa nuk tregon se gjykatat e rregullta kanë vepruar në mënyrë arbitrare apo të padrejtë. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese që të zëvendësojë vlerësimin e saj të fakteve me atë të gjykatave të rregullta, dhe si rregull i përgjithshëm, është detyrë e këtyre gjykatave të vlerësojnë dëshmitë para vetes. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është që të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregullta kanë qenë të drejta në tërësinë e tyre, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë marrë ato dëshmi (Shih rastin Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, Nr. 13071/87, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejta të Njeriut, i 10 korrikut 1991).
42. Fakti se parashtruesi nuk pajtohet me rezultatin e rastit, nuk mundet vetvetiu të paraqesë pretendim të argumentueshëm për shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] dhe të nenit 49 [E Drejta e Punës dhe e Ushtrimit të Profesionit], të Kushtetutës (Shih rastin Mezotur Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë, Appl. nr. 5503/02, Aktgjykim i GJEDNJ-së, i 26 korrikut 2005).
43. Në këto rrethana, parashtruesi nuk e ka mbështetur pretendimin e tij për shkelje të nenit 31 [E Drejta Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] dhe të nenit 49 [E Drejta e Punës dhe e Ushtrimit të Profesionit] të Kushtetutës, sepse faktet e paraqitura nga ai në asnjë mënyrë nuk tregojnë se gjykatat e rregullta ia kanë mohuar atij të drejtat e garantuara me Kushtetutë.



44. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar dhe duhet të hidhet poshtë si e papranueshme, në pajtim me rregullin 36 (1) c) të Rregullores së punës.

### **PËR KËTO ARSYE**

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 47 të Ligjit dhe rregullit 56 (2) të Rregullores, më 3 dhjetor 2013, njëzëri:

### **VENDOS**

- I. TA HEDHË POSHTË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare në pajtim me nenin 20. 4 të Ligjit; dhe
- IV. TË SHPALLË se ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

**Gjyqtarja raportuese**



Snezhana Botusharova



**Kryetari i Gjykatës Kushtetuese**

Prof. dr. Enver Hasani